

Arrest

nr. 254 801 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker vertrok in 2016 uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen, waar hij twee maanden na zijn vertrek uit Afghanistan aankwam. Op 16 augustus 2016 werden in Noorwegen zijn vingerafdrukken genomen. Verzoeker diende naar eigen zeggen alleen in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming in. Gezien de Noorse asielinstanties zijn verzoek weigerden, verliet hij Noorwegen na ongeveer twee jaar en reisde hij via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België. Op 27 april 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Na zijn interview bij de Noorse asielinstanties informeerde verzoekers vader hem over drie dreigbrieven van de taliban. De eerste kwam reeds aan bij hen thuis drie of vier maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Hierin vroegen de taliban of hij naar hen kon gaan. Zijn vader had deze brief voor hem achtergehouden. De twee andere brieven kwamen aan na verzoekers vertrek uit Afghanistan, op dezelfde dag. Verzoeker verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat hij vreest te worden vermoord door de taliban. Ter staving van zijn eerste verzoek legde hij een kopie van zijn taskara neer. Op 20 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban geen enkel geloof kon worden gehecht. Bovendien werd vastgesteld dat hij bewust geen (volledig) zicht gaf op zijn werkelijke profiel, zijn bezigheden voor zijn vertrek uit Afghanistan en familiale netwerk, en werd geoordeeld dat hij over een intern vestigingsalternatief in Kabul beschikte. Op 20 september 2019 weigerde bij arrest met nummer 226 435 ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 8 oktober 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij verklaarde hij onder meer dat zijn moeder intussen omgekomen is bij gevechten in de regio en dat hij een relatie heeft met een meisje uit Irak. Verzoeker herhaalt dat hij nog steeds problemen heeft in zijn land en dat deze nog zeer actueel zijn. Ook stelt verzoeker dat hij niet naar Kabul kan omdat zijn problemen in het hele land gelden. Verder verklaart verzoeker dat hij niet in Kabul kan wonen omdat hij economische problemen heeft, er nooit geweest is en het geen veilige plaats is. Verzoeker voegt toe dat zijn jongste broer A. spoorloos is en suggereert dat hij mogelijks gedood werd of ontvoerd is. Ter ondersteuning van dit verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: de taskara's van zijn vader en oom, een bewijs van de overheid dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, een kopie van zijn Noorse identiteitskaart, foto's van de voorzitter van de provincieraad die zijn herkomst uit Laghman bevestigt in een brief en de brief in kwestie.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker zet uiteen dat hij vreest vervolgd te worden omdat hij weigerde om samen te werken met de taliban waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat het een algemeen bekend fenomeen is dat de taliban vijand nummer 1 is van het Afghaanse leger. Naar zijn mening kan hij de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. Verzoeker betoogt verder dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten omdat de Raad "een keer de asielaanvraag van verzoeker afgewezen heeft" en dat hij bij zijn tweede verzoek verwezen heeft naar de belangrijke punten, meer bepaald de dood van zijn moeder, de problemen van zijn broer en zijn relatie met een meisje "in België". Hij is de mening toegedaan dat werd nagelaten hem ten gronde te horen en na te gaan of hij aan de hand van gedetailleerde verklaringen kan aantonen dat zijn broer effectief is verdwenen en hij een relatie heeft met een Iraaks meisje.

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing van de Raad, dient te worden benadrukt dat in het met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 226 435 op 20 september 2019 werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban. Verzoekers verwijzing naar zijn vrees en zijn eerder afgeleerde verklaringen zijn net zo min als zijn algemeen betoog van aard om voorgaande appreciatie in een ander daglicht te stellen. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat het door verzoeker ingediende beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van aard om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, dat definitief is geworden. In de bestreden

beslissing wordt dan ook terecht benadrukt hetgeen volgt: "Aangaande uw verklaring dat u nog steeds problemen heeft in uw land, dat zij nog zeer actueel zijn en in het hele land gelden, wenst het CGVS erop te wijzen dat uw vorig verzoek werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven bovendien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek deze problemen eenvoudigweg herhaalt, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

De Raad wijst er verder op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en dat op afdoende wijze werd uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard: "Het feit dat uw moeder na uw laatste beslissing is overleden bij gevechten in uw regio van herkomst is uiteraard zeer betreurenswaardig, maar wijzigt op zich niets aan de individuele beoordeling van uw nood aan internationale bescherming daar uw moeder naar eigen zeggen slachtoffer werd van willekeurig geweld. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u hier in België een relatie heeft met een Iraaks meisje, gezien uit niets blijkt dat u in Afghanistan problemen zou kennen omdat u hier een relatie heeft (gehad) met dit meisje, en u zich voor eventuele familiale kwesties dient te wenden tot de daarvoor geëigende procedures. Ook de verdwijning van uw jongste broer A. kan de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. U verduidelijkt immers niet waar, wanneer of in welke omstandigheden hij verdwenen zou zijn, en legde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds opvallend tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw aantal broers en zussen (zie beslissing eerste verzoek) waardoor er aan dit gegeven hoe dan ook weinig geloof kan worden gehecht. Daarbij dient opgemerkt te worden dat u omtrent de dood van uw moeder, uw relatie met dit Iraakse meisje en de verdwijning van uw broer geen bewijsstukken neerlegt en het dus louter blote beweringen betreft."

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in wezen niet in concreto in op voormelde pertinente en draagkrachtige motieven en beperkt zich tot het verwijzen naar het gebrek aan gehoor. Waar hij stelt: "Verweerster heeft nagelaten om verzoeker ten gronde te horen en zien of verzoeker aan de hand van een gedetailleerde verklaringen kan aantonen dat zijn broer effectief verdwenen is en dat hij een relatie heeft met een Iraaks meisje.", verliest verzoeker uit het oog dat het zijn taak is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Zoals hoger vastgesteld werd een onderzoek in die zin uitgevoerd. Het volstaat niet voor verzoeker de verklaringen te hernemen en te hekelen dat hij niet zou zijn gehoord.

Bovendien stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de

soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken die, en op welke wijze deze elementen, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, maar hij blijft evenwel geheel in gebreke.

Waar verzoeker onder verwijzing naar een artikel aangeeft dat hij meent dat hij net als 'deze' 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en citeert uit landeninformatie over de situatie van terugkeerders, wijst de Raad er verder op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat zijn verblijf in Europa voor hem risico's inhoudt bij terugkeer en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder een algemeen betoog waarin hij aangeeft bewijzen te hebben voorgelegd ter ondersteuning van zijn herkomst. Hij meent te kunnen stellen: "Verweerder verwijst zomaar naar de corruptie in het land van herkomst om deze stukken niet verder op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.", meer nog: "Uw Raad ziet dat verweester zichzelf tegenspreekt en meestal knip plak motiveringen gebruikt. Verweester heeft geen moeite gedaan om deze aanvraag op een deftige wijze te onderzoeken. Dit blijkt uit haar motivering over het IVA."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal niet "zomaar" verwijst naar de corruptie, doch aangeeft zich te baseren op de informatie waaruit het Commissariaat-generaal beschikt én waarvan bijlage in het administratief dossier wordt gevoegd. Verzoeker weerlegt met zijn algemeen betoog de vaststelling niet dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en ook de vaststelling dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijgevolg bijzonder relatief en op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas blijft overeind. Door louter te beweren dat hij door het neergeleggen van de brieven wil aantonen dat hij zijn volledige medewerking verleent, werpt verzoeker verder geen ander licht op de volgende terechte overweging van de commissaris-generaal: "Bovendien wenst het CGVS op te merken dat uw herkomst uit Laghman op zich niet in vraag gesteld wordt, maar dat er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat u over een intern hervestigingsalternatief in Kaboel beschikt gelet op uw profiel en persoonlijke omstandigheden, en dat er ook werd vastgesteld dat u bewust geen zicht bood op uw volledige profiel, bezigheden en netwerk in Afghanistan (zie beslissing eerste verzoek). Heden komen aandragen met documenten die uw herkomst uit Laghman zouden bewijzen, wijzigt niets aan deze eerder gemaakte vaststellingen en de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming." (eigen onderlijning).

Verzoeker tracht de commissaris-generaal te verwijten dat hij zichzelf tegenspreekt en het niet nodig vond om het bestaan en de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief opnieuw te beoordelen. Verzoeker geeft echter een beperkte lezing van de motieven die hij slechts met gratuite kritieken en de verwijzing naar algemene rapporten tracht te weerleggen, waarin hij niet slaagt. De Raad stelt immers vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare recente informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Tevens wordt vastgesteld dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het verleden dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Dat de commissaris-generaal de argumentatie herneemt in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming is wel degelijk pertinent. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, beperkt de commissaris-generaal zich hiertoe niet, doch motiveert verder:

“Het loutere feit dat u heden herhaalt dat u zich omwille van economische problemen niet in Kabul zou kunnen vestigen, wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie. U toont deze economische problemen immers op geen enkele wijze aan, en geeft verder nog steeds geen duidelijk zicht op uw werkelijke profiel, voormalige bezigheden in Afghanistan, familiale netwerk en hun activiteiten. Wat betreft uw herhaling van het feit dat Kabul een onveilige stad is, kan het CGVS enkel opnieuw verwijzen naar bovenstaande geüpdatete analyse van de veiligheidssituatie. Uw bijkomstige argument dat het CGVS zou verklaard hebben dat er familie van u in Kabul woont en dat u deze man helemaal niet persoonlijk kent, belooft op zijn minst enige bijschaving. Zo heeft het CGVS nooit verklaard dat dit een familielid van u betreft (zie beslissing eerste verzoek), en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat deze man wel degelijk in hetzelfde dorp als u woonde en dat u hem bovendien ook een keer ontmoet heeft in de bazaar waar u werkte (CGVS p.19). Het gaat met andere woorden wel degelijk om een potentieel contact in Kabul, dat u weer lijkt te willen minimaliseren of verbergen. Wat er ook van zij, het CGVS wenst er nogmaals op te wijzen dat zoals hierboven reeds werd aangehaald, volgens de EASO Guidance Nota een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht, en dit ook zonder ondersteunend netwerk (zie supra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel en brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hij slaagt er met zijn algemeen verweer dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Tevens wijst de Raad er opnieuw op dat, zoals hoger uiteengezet, verzoekers relaas ongeloofwaardig werd geacht, evenals dat hij, in het licht van zijn verwijzing naar de situatie van terugkeerders, op geen enkele manier in concreto aantoont dat zijn verblijf in Europa voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat waar verzoeker de algemene informatie aanvoert, hij hiermee niet in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale” licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst opnieuw naar de dood van zijn moeder, de verdwijning van zijn broer en zijn relatie met een Irakees meisje, doch kan gelet op hogerstaande vaststellingen niet worden bijgetreden dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en hij brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Het weze tot slot herhaald dat waar verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie, dit niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond

en verzoeker blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.3. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 december 2020, voert verzoekende partij aan dat zij bijkomende stukken heeft ingediend zodat er geen twijfel kan bestaan over haar afkomst. Verzoekende partij meent dat zij ook een duidelijk zicht heeft gegeven op haar situatie. Tot slot stelt zij dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet correct is aangezien zij daar niemand heeft en geen netwerk heeft.

4.1. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij bijkomende stukken heeft ingediend zodat er geen twijfel kan bestaan over haar afkomst, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder een algemeen betoog waarin hij aangeeft bewijzen te hebben voorgelegd ter ondersteuning van zijn herkomst. Hij meent te kunnen stellen: “Verweerder verwijst zomaar naar de corruptie in het land van herkomst om deze stukken niet verder op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.”, meer nog: “Uw Raad ziet dat verweerster zichzelf tegenspreekt en meestal knip plak motiveringen gebruikt. Verweerster heeft geen moeite gedaan om deze aanvraag op een deftige wijze te onderzoeken. Dit blijkt uit haar motivering over het IVA.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal niet “zomaar” verwijst naar de corruptie, doch aangeeft zich te baseren op de informatie waaruit het Commissariaat-generaal beschikt én waarvan bijlage in het administratief dossier wordt gevoegd. Verzoeker weerlegt met zijn algemeen betoog de vaststelling niet dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst

en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en ook de vaststelling dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijgevolg bijzonder relatief en op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas blijft overeind. Door louter te beweren dat hij door het neergeleggen van de brieven wil aantonen dat hij zijn volledige medewerking verleent, werpt verzoeker verder geen ander licht op de volgende terechte overweging van de commissaris-generaal: “Bovendien wenst het CGVS op te merken dat uw herkomst uit Laghman op zich niet in vraag gesteld wordt, maar dat er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat u over een intern hervestigingsalternatief in Kaboel beschikt gelet op uw profiel en persoonlijke omstandigheden, en dat er ook werd vastgesteld dat u bewust geen zicht bood op uw volledige profiel, bezigheden en netwerk in Afghanistan (zie beslissing eerste verzoek). Heden komen aandragen met documenten die uw herkomst uit Laghman zouden bewijzen, wijzigt niets aan deze eerder gemaakte vaststellingen en de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.” (eigen onderlijning).” Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

4.2. Verzoekende partij stelt verder dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet correct is aangezien zij daar niemand heeft en geen netwerk heeft. De Raad wijst eerst en vooral op het volgende uit de bestreden beslissing: “Zoals reeds geargumenteed in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming kan, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich in de stad Kabul vestigt. Deze argumentatie, die bevestigd werd door de RvV, kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee landstalen van Afghanistan. U heeft verder een eerste werkervaring achter de rug. U verklaart voor uw vertrek uit Afghanistan een jaar in een bakkerij te hebben gewerkt (CGVS, p.8). Verder blijken er in Kabul mensen te wonen die u kent. Zo blijkt ene Z.(...) A.(...), waarmee u op facebook contact heeft en die u naar eigen zeggen kent van in uw dorp, in Kabul te wonen (CGVS, p.19 & zie administratief dossier). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw werkelijke profiel, uw bezigheden voor uw vertrek uit Afghanistan en uw netwerk in Afghanistan. U verklaart dat u niet naar school ging in Afghanistan en dat u slechts één job heeft gehad, namelijk in de bakkerij en dit sedert een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.8). Gegeven de uitslag van het leeftijdsonderzoek en uw vertrek uit Afghanistan in 2016, zou u minstens achttien jaar oud moeten zijn geweest bij vertrek. Dat u in die achttien jaar slechts één jaar zou hebben gewerkt en daarbuiten geen andere activiteiten hebt gekend, is weinig geloofwaardig. Gevraagd wat u dan deed vooraleer u begon te werken, antwoordt u dit niet meer te weten maar dat u jong was en waarschijnlijk speelde, zoals andere kinderen (CGVS, p.27). Gevraagd waarom u niet naar school ging, stelt u dat u ging werken (CGVS, p.7). U zou nochtans pas beginnen werken zijn één jaar voor uw vertrek. De vraag opnieuw gesteld, antwoordt u dat uw vader u niet liet gaan, doch weet u niet te zeggen waarom (CGVS, p.7). Dergelijke antwoorden overtuigen niet. Men kan ervan uitgaan dat uw scholingsgraad hoger is dan u laat uitschijnen. Uit uw facebookprofiel moet bovendien blijken dat u wel degelijk over bepaalde competenties beschikt. Uw verklaring als zou u uw vrienden vragen om commentaren te posten in uw plaats is, opnieuw, niet ernstig (CGVS, p.28).

U tracht ook de bezigheden van uw familie te verbergen. U verklaart dat uw drie broers nooit naar school gingen, nooit hebben gewerkt doch de hele dag gewoon thuis zitten (CGVS, p.8 & 29). Opnieuw is dit niet geloofwaardig en lijkt het er eerder op dat u allerlei zaken tracht te verbergen. U biedt bovendien geen klaarheid over uw netwerk. U verklaarde bij aankomst in België dat u één broer en twee zussen had (minderjarigenfiche, ‘familie’). U verklaarde bij de DVZ daarentegen één zus te hebben genaamd, L.(...), en drie broers. Eén broer, genaamd M.(...), zou overleden zijn toen hij klein was (verklaringen DVZ, vraag 17). Bij het CGVS wijzigt u een derde keer uw verklaringen. U verklaart de naam M.(...) nooit te hebben opgegeven. Uw zus L.(...), waarvan u bij de DVZ verklaarde dat ze bij uw ouders woonde, zou heel lang geleden gestorven zijn. U verklaart nu twee andere zussen te hebben, genaamd S.(...) en M.(...) (CGVS, p.5 & 6). Uw steeds wijzigende verklaringen omtrent uw netwerk doen concluderen dat u geen zicht wenst te bieden op uw netwerk in Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en uw werkelijke achtergrond. Men kan dan ook vermoeden dat u in

werkelijkheid geschoolder bent dat u doet uitschijnen en dat u een netwerk heeft dat u tracht te verbergen, mogelijks omdat ze buiten Qarghayi, bijvoorbeeld in stedelijk gebied, woonachtig zijn.

Wat er ook van zij, dient te worden onderlijnd dat u over de nodige capaciteiten beschikt om een bestaan uit te bouwen in Kabul. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u niet in Kabul te kunnen gaan wonen omdat u er niemand kent en ook niet aan werk zou geraken. Bovendien is de stad onveilig volgens u (CGVS, p.20). Zoals hierboven werd aangetoond is het CGVS van mening dat gezien uw profiel en competenties, in zoverre u daar duidelijk over bent, mag worden verwacht dat u zich kan hervestigen in de Afghaanse hoofdstad. Bovendien lijkt het er sterk op dat u in Kabul ook mensen kent die u kunnen helpen bij het vinden van accommodatie. Ook werd reeds uitvoerig besproken waarom de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is om te spreken van een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voor elke burger. Deze elementen kunnen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.”.

Voorts wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Verzoeker tracht de commissaris-generaal te verwijten dat hij zichzelf tegenspreekt en het niet nodig vond om het bestaan en de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief opnieuw te beoordelen. Verzoeker geeft echter een beperkte lezing van de motieven die hij slechts met gratuite kritieken en de verwijzing naar algemene rapporten tracht te weerleggen, waarin hij niet slaagt. De Raad stelt immers vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare recente informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Tevens wordt vastgesteld dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het verleden dat de stad Kabul voor verzoeker een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Dat de commissaris-generaal de argumentatie herneemt in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming is wel degelijk pertinent. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, beperkt de commissaris-generaal zich hiertoe niet, doch motiveert verder:

“Het loutere feit dat u heden herhaalt dat u zich omwille van economische problemen niet in Kabul zou kunnen vestigen, wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie. U toont deze economische problemen immers op geen enkele wijze aan, en geeft verder nog steeds geen duidelijk zicht op uw werkelijke profiel, voormalige bezigheden in Afghanistan, familiale netwerk en hun activiteiten. Wat betreft uw herhaling van het feit dat Kabul een onveilige stad is, kan het CGVS enkel opnieuw verwijzen naar bovenstaande geüpdatete analyse van de veiligheidssituatie. Uw bijkomstige argument dat het CGVS zou verklaard hebben dat er familie van u in Kabul woont en dat u deze man helemaal niet persoonlijk kent, belooft op zijn minst enige bijschaving. Zo heeft het CGVS nooit verklaard dat dit een familielid van u betreft (zie beslissing eerste verzoek), en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat deze man wel degelijk in hetzelfde dorp als u woonde en dat u hem bovendien ook een keer ontmoet heeft in de bazaar waar u werkte (CGVS p.19). Het gaat met andere woorden wel degelijk om een potentieel contact in Kabul, dat u weer lijkt te willen minimaliseren of verbergen. Wat er ook van zij, het CGVS wenst er nogmaals op te wijzen dat zoals hierboven reeds werd aangehaald, volgens de EASO Guidance Nota een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht, en dit ook zonder ondersteunend netwerk (zie supra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel en brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hij slaagt er met zijn algemeen verweer dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Tevens wijst de Raad er opnieuw op dat, zoals hoger uiteengezet, verzoekers relaas ongeloofwaardig werd geacht, evenals dat hij, in het licht van zijn verwijzing naar de situatie van terugkeerders, op geen enkele manier in concreto aantoont dat zijn verblijf in Europa voor

hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat waar verzoeker de algemene informatie aanvoert, hij hiermee niet in concreto aantoonbaar dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij stelt dat zij in Kabul niemand zou hebben en er geen netwerk heeft. Zij ontkracht noch weerlegt (met die loutere herhaling en algemene opmerkingen) evenwel op generlei wijze hetgeen dienaangaande (hogervermeld) reeds werd vastgesteld. In dit verband dient er opnieuw op gewezen en de Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal en de Raad werd vastgesteld dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar (familiaal) netwerk en zij daarnaast ook mensen kent in Kabul, zoals blijkt uit het voorgaande. Zoals eerder opgemerkt, brengt verzoekende partij geen elementen aan die vermogen aan deze voorgaande vaststellingen te tornen.

Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen over het algemeen redelijk wordt geacht, en dit ook zonder ondersteunend netwerk, zoals op volgende wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing: *"In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien."*

4.3. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij ook een duidelijk zicht heeft gegeven op haar situatie, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 december 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS